

SeniorenCafé Huizen

Lieve leden,

Wij willen u graag een waargebeurd kerstverhaal vertellen. Het speelt zich af tijdens Kerstavond 1944 in een jagershut in het Hürtgenwald. Daar genoten drie Duitse en drie Amerikaanse soldaten gezamenlijk van een heerlijk kerstdiner, terwijl even verderop het Ardennenoffensief in volle hevigheid woedde.. De jagershut waar dit verhaal zich afspeelde werd in de winter van 1944-1945 bewoond door Elisabeth Vincken en haar 12-jarige zoon Fritz. Vader Vincken, bakker van beroep, deed in Monschau, even verderop, dienst in de Duitse luchtafweerdienst. Omdat hun woonplaats Aken, veelvuldig werd gebombardeerd, hadden moeder en zoon een veilig heenkomen gezocht in de jachthut van vader. Fritz en zijn moeder hadden gehoopt dat vader kerstavond bij hen zou kunnen vieren, maar toen hij niet kwam stelden zij het kerstdiner uit tot Nieuwjaar. Maar plotseling werd er op de deur geklopt.

Toen Elisabeth Vincken de deur opende stond zij oog in oog met drie Amerikaanse militairen, waarvan er één ernstig gewond was. Zij waren verdwaald en hadden drie dagen rondgelopen op zoek naar hun bataljon. Zij liet de jongemannen binnen. Gelukkig sprak een van hen Frans, waardoor een gesprek mogelijk was. De gastvrouw besloot het kerstdiner alsnog op te dienen en schoof de vetgemeste haan in de oven. En zoon Fritz dekte de tafel voor vijf personen. Maar weer werd er op de deur geklopt. Fritz, die de deur opendeed verwachtte weer Amerikanen. Maar er stonden drie Duitse soldaten voor de deur! Hij verstijfde van angst, want op het verbergen van de vijand stond de doodstraf. Elisabeth greep in en wenste de Duitse soldaten vrolijk kerstfeest. De Duitse soldaten waren ook hun regiment kwijt geraakt en verdwaald. Elisabeth bood hen een warme maaltijd aan, maar zei dat zij ook nog drie andere gasten had, die zij niet als vrienden zouden beschouwen. “Maar het is kerstavond en er wordt hier niet geschoten”, zo zei ze ferm. De Duitsers lieten hun wapens achter op de houtstapel buiten. Ook de Amerikanen stonden hun wapens af. De sfeer was aanvankelijk gespannen, maar later werd het ijs gebroken. Een van de Duitsers sprak Engels en was student medicijnen. Hij behandelde de beenwond van de Amerikaanse soldaat. De Duitsers deelden de haan, een brood en een fles wijn met de Amerikanen. De volgende ochtend kreeg iedereen een bord havermout. Er werd een brancard gemaakt voor de gewonde soldaat en de Duitsers wezen de Amerikanen de juiste weg naar hun eigen linies. Ook kregen zij een kompas van de Duitsers. Elisabeth Vincken gaf hen hun wapens terug en zei: “Wees voorzichtig jongens, ik wil dat jullie op een dag weer kunnen terugkeren naar jullie eigen huis.” De Duitsers en Amerikanen schudden elkaar de hand en verdwenen in tegenovergestelde richtingen.

Deze wapenstilstand werd 40 jaar later door de toenmalige Amerikaanse president Reagan tijdens zijn bezoek aan West-Duitsland gebruikt als voorbeeld van verbroedering.

Bron: Historiek